

HORRORLAND

IK
ZAL JE
VINDEN

DAKA HERMON

kluitman

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Voor mijn vader en moeder, Mary en Joseph

Hermon, die altijd in me geloofden.

Voor mijn oma Florence Deloris Vaughn, omdat
ik door haar weet dat superhelden echt bestaan.

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie
Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283 / IPP112101

Bisac JUV018000

© MMXXI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst MMXX: Daka Hermon

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Hide and Seeker*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

01

Zee had nooit terug moeten komen. Niet zo.

Aan de brievenbus aan het einde van Zees oprit hangt een kluwen van slappe, blauwe ballonnen en gekreukte slingers. Zuchtend zet ik mijn bezwete honkbalpet recht. Zelfs de versiering is niet erg opgetogen over dit welkomstfeestje.

Recht boven het huis is een dikke, grijze wolk blijven hangen. Schaduwen spelen over de oude houten dakspanen en op de ramen zitten strepen vuil als zwarte tranen. Ik huiver, hoewel er links en rechts druppels zweet langs mijn verhitte gezicht rollen.

‘Justin,’ gilt een stem.

Ik draai me om.

Mijn vriendin Nia komt over de stoep aanhuppelen met in haar handen een ingepakt cadeautje. ‘Hé.’ Vlak voor me blijft ze staan. Haar lange vlechten waaieren achter haar schouders uit als een superheldencape in de wind. Ze steekt me een vuist toe en glimlacht zo breed dat twee kuiltjes een hap uit haar ronde wangen nemen.

‘Hé.’ Ik stoot met mijn knokkels de hare aan. Ik heb haar niet meer gezien sinds de avond van de vierde juli, vorige week. In Chattanooga mag je op Onafhankelijkheidsdag vuurwerk afsteken, dus was de hemel een groot deel van de avond verlicht.

‘Ik ben gek op dat shirt,’ zegt ze.

Ik bestudeer mijn gekreukte Star Wars-T-shirt. De opdruk is bijna helemaal vervaagd. Je ziet alleen nog de omtrek van Darth Vaders helm en de woorden ‘I am’.

‘Zal ik de lege plek invullen? Ik ben... blij om je te zien,’ zegt ze giechelend.

Ik trek een gezicht en wijs naar het pakje in haar hand. ‘Wat is dat?’

‘Een welkomstcadeautje voor Zee. Nieuwe penselen.’ Ze bijt op de zijkant van haar onderlip. ‘Het is van ons alle twee. Ik dacht dat jij met je hoofd wel bij andere dingen zou zijn.’

Dat kun je wel zeggen. Mijn lijst met ‘andere dingen’ is zo lang dat ik er bij het lopen over struikel. Ik wip van mijn ene voet op de andere. ‘Eh... bedankt.’

Ze kijkt over mijn schouder naar iets achter me. ‘Dat is al de tweede die ik zie sinds ik van huis ben gegaan.’

Ik draai me om. Er rijdt een politieauto door de straat. De laatste tijd wordt er opvallend veel gepatrouilleerd.

‘Kom dan.’ Ze trekt me mee de oprit op.

Ik slof achter haar aan. ‘We zijn vroeg. Misschien...’

‘Vierhonderd en vier dagen,’ zegt Nia.

‘Wat?’

‘Zee is vierhonderdvier dagen geleden verdwenen. Het is een jaar, een maand en negen dagen geleden dat we hem voor het laatst zagen. Dat is echt lang.’

Het is nog steeds vers. Nadat Zee was verdwenen, dacht ik dat het niet erger kon worden, maar zeven dagen later kreeg ik ongelijk.

Ik struikel over mijn voeten als Nia me meetrekt, de kramende treetjes van de veranda op. De voordeur vliegt open.

Mevrouw Murphy, Zees moeder, staat in de deuropening met een glimlach alsof ze de megaloterij van Tennessee heeft gewonnen. Dat heeft ze niet. ‘Daar zijn jullie! Ik wist niet zeker... Zechariah zal zo blij zijn,’ zegt ze.

Zees echte naam is Zechariah Murphy; zijn moeder heeft hem vernoemd naar een of andere profeet uit de Bijbel. We noemen hem Zee omdat het makkelijker is en cooler klinkt – sorry, Bijbelgast.

‘Hoe is het, meissie? Alles goed thuis?’ De vragen vliegen haar mond uit als atleten bij een vijftig metersprint.

Nia knikt. ‘Ja hoor. Alles goed. We hebben net een familiereünie gehad.’

‘Was het leuk?’ Mevrouw Murphy strijkt met haar hand over Nia’s lange vlechten.

‘Ja, mijn oma was er ook,’ zegt Nia met een diepe zucht. ‘Eerst herinnerde ze zich niet wie ik was. Mijn moeder zei dat dat kan gebeuren als je oud wordt, dat je dingen vergeet.’

‘Da’s waar,’ zegt mevrouw Murphy.

‘Nou, ik vind er niks aan,’ zegt Nia. ‘Ik wou dat mensen niet oud hoefden te worden. Zelfs lopen wordt lastig voor mijn oma, maar het was toch wel leuk. We hebben ‘Wist je dat?’ gedaan, ons lievelingsspelletje.’

‘Wat fijn dat je bij je oma kon zijn,’ zegt mevrouw Murphy.

‘Ja,’ zegt Nia zacht en daarna glimlacht ze. Maar minder breed dan anders. ‘Wist u dat ongeveer 96 procent van de families coole T-shirts laat bedrukken als ze een reünie hebben?’

Mevrouw Murphy schudt haar hoofd. ‘Dat wist ik niet.’ Haar donkere haar zwaait om haar hoofd, waardoor de nieuwe grijze strepen goed zichtbaar zijn. ‘Hadden jullie T-shirts laten maken?’

Nia snuift. ‘Nee. Wij behoren tot de slome vier procent die het niet doet.’ Ze laat mevrouw Murphy het cadeautje zien. ‘We hebben iets voor Zee meegenomen. Het is geen T-shirt.’

‘Dat had je echt niet hoeven doen, maar ik weet zeker dat hij het geweldig zal vinden, wat het ook is.’ Mevrouw Murphy klopt op Nia’s wang. ‘En dank je wel voor jullie lieve pakket. Dat betekende echt veel voor ons.’

Een pakket? Geweldig. Ik krijg steeds minder zin; zelfs van een plak kauwgom onder mijn schoen word ik enthousiaster. Sinds Zee twee weken geleden uit het ziekenhuis ontslagen werd, ben ik maar één keer langs geweest, namelijk om een ‘Welkom thuis’-ballon aan de brievenbus te binden. Ik ben niet eens naar binnen gegaan om gedag te zeggen. ‘SLECHTSTE VRIEND OOIT’ zou er in grote blokletters op mijn voorhoofd getatoeëerd moeten worden. Maar ja... Ik voelde er weinig voor om hem zo in de war te zien. Nog steeds, eigenlijk.

Mevrouw Murphy richt zich nu tot mij. ‘Dag, schat.’ Ze trekt me tegen zich aan en perst alle lucht uit mijn longen. Een mamaknuffel.

Eén week nadat Zee was verdwenen, overleed mijn moeder. Dat betekent dat het 397 dagen geleden is dat ik haar stem heb gehoord, haar glimlach heb gezien, haar armen om me heen heb gevoeld.

Ik zink weg in het ronde, zachte lichaam van mevrouw Murphy. Ze ruikt naar bloemen en chocola. Heel even kan ik doen alsof ze mijn moeder is, maar daarna word ik overspoeld door een vloedgolf van verdriet.

397 dagen. Ik weet dat het niet Nia’s bedoeling was, maar nu zit dat getal vast in mijn hoofd. Ik heb mensen wel horen zeggen dat het na een tijdje niet meer zo’n pijn doet als je iemand verloren hebt. Dat is niet waar. De pijn is er nog, alleen niet de hele tijd. Ik krijg onverwachte aanvallen. Je voelt je een

uurtje of een dag best aardig, en dan: BAM! Je hart breekt gewoon opnieuw.

Ik wring me los uit mevrouw Murphy's omhelzing.

Haar doordringende blik dwaalt over mijn gezicht. Ik doe alsof ik de wallen onder haar vermoeide ogen niet zie. 'Hoe is het met jou?'

Ik schuif mijn pet over mijn korte dreadlocks naar achteren. 'Goed wel.'

Met een flauwe glimlach strijkt ze haar wijde jurk glad. 'Ik wilde je nogmaals bedanken dat je mijn vuilnis aan de weg hebt gezet en het gras hebt gemaaid toen Zechariah, eh... al die tijd weg was. Je had zelf al...'

'Ik moest toch ook bij anderen het gras maaien en ik vond het geen probleem om te helpen,' zeg ik. 'Zee zou voor mij hetzelfde hebben gedaan.'

Mevrouw Murphy knijpt in mijn schouder. 'Het spijt me dat ik er niet voor je kon zijn toen je moeder...'

'Geeft niet.' Daar is de druk op mijn borst. Ik duw mijn trillende hand in de rechterachterzak van mijn spijkerbroek en sluit mijn vingers om een grillig puzzelstukje. Na een paar keer diep ademhalen neemt de pijn in mijn borst af.

'Ik... Ik heb Zee over je moeder verteld,' zegt ze zacht.

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang. 'Hoe nam hij... Ging het wel met hem?' Alweer was er iemand dood van wie hij hield. Zijn vader kwam om bij een auto-ongeluk toen Zee vier was.

Mevrouw Murphy knippert met haar ogen. Ik hoop maar dat ze niet gaat huilen. Daar zou ik niet tegen kunnen. 'Het was moeilijk voor hem. Alles is op dit moment moeilijk.'

Ik knik. Hij zou afscheid van haar hebben willen nemen, bij de begrafenis hebben willen zijn. Alweer een reden waarom zijn verdwijning zo eigenaardig was. Hij zou nooit opzettelijk de uitvaart missen.

'Toen Zee weg was, had ik altijd het gevoel dat hij dichtbij was, maar ik...' Ze slikt.

'Ja.' Ik snap het. Soms was het alsof Zee vlak naast me stond. Alsof ik zijn aanwezigheid kon voelen, maar volgens mij kwam dat doordat ik hem zo erg miste.

'Jij gaf het nooit op,' zegt ze. 'Je zei dat hij terug zou komen en je had gelijk.' Mevrouw Murphy gebaart dat we naar binnen moeten gaan.

Ik stap het huis in en struikel bijna over een paar kapotte fotolijstjes die vlak achter de deur tegen de muur staan. Er ligt een vuil laken op de houten vloer en bij de bank staan twee verfblikken. Tegen een stoel staat een groot schilderij van een bos; in het midden van het doek zit een flinke snee.

Mijn blik dwaalt over de muren. Onder de nieuwe witte verflaag zijn donkere vlekken en diepe krassen zichtbaar. Er trekt een koude rilling langs mijn ruggengraat en ik huiver.

'Sorry voor de rommel. Ik heb geen tijd gehad om op te ruimen,' zegt mevrouw Murphy. 'Ik heb het druk gehad.'

Mevrouw Murphy hield haar huis altijd tiptop in orde.

Het gaat hier niet om een keertje afstoffen of stofzuigen. De woonkamer is niet vies. De kamer is toegetakeld.

‘Bent u de boel aan het, eh... opknappen?’ Nia kijkt om zich heen.

‘Zee... Hij moet er nog aan wennen om weer thuis te zijn,’ zegt mevrouw Murphy, terwijl ze onzichtbare kreukels uit haar jurk gladstrijkt. Overal op haar armen zitten schrammen. Als ze me ziet kijken, stopt ze haar handen in haar zakken.

Ik sla mijn ogen neer. Wat is er met haar gebeurd? Zou Zee... Nee. Hij zou zijn moeder nooit pijn doen. Niet opzettelijk.

Nia kijkt me vanuit haar ooghoeken kort aan. ‘Is alles goed met u, mevrouw Murphy?’

‘Ja, natuurlijk. Ik...’

Er klinkt opeens luid gepiep, waardoor we allemaal opschrikken.

‘Het is de oven maar. De taart is klaar,’ zegt mevrouw Murphy.

Ik veeg mijn zweethanden af aan mijn spijkerbroek. Mijn hart roffelt als een idioot, maar ik heb geen idee waarom.

‘Ik wist dat ik iets lekkers rook.’ Nia glimlacht, maar het is te opgewekt. Niet echt.

‘Chocoladecolataart,’ zegt mevrouw Murphy, terwijl ze de voordeur achter ons dichtdoet.

‘Frisdrank in een taart? Fantastisch,’ zegt Nia. ‘En ik ben

dol op chocola. Het is mijn lievelingseten. Met stip op nummer een.’

‘Ik zal zorgen dat je straks een extra groot stuk mee naar huis neemt. En Justin, jou geef ik een punt mee voor Victoria,’ zegt mevrouw Murphy.

‘Bedankt.’ Mijn zus is gek op colataart. Mijn moeder bakte die regelmatig.

‘Zo jongens, waarom gaan jullie niet vast naar de achtertuin?’ Mevrouw Murphy loopt met ons mee naar de achterdeur.

Aarzelend kijk ik over mijn schouder naar de troep in de woonkamer. ‘Weet u zeker dat alles oké is?’

Haar ogen draaien snel van me weg en ze bijt op haar onderlip. ‘Dit feestje zal Zee goeddoen. Om zijn vrienden om zich heen te hebben. Hij is een beetje nerveus om iedereen weer te zien.’

Nia en ik kijken elkaar verbaasd aan. Bedoelt mevrouw Murphy nou dat Zee deze bende gemaakt heeft? Wat is er aan de hand?

‘Alles is in orde. Echt,’ zegt mevrouw Murphy extra opgewekt. ‘Het wordt reuzegezellig.’ Ze staart naar ons, smekend om onze instemming.

Er stuiteren heel veel vragen door mijn hoofd, maar ik heb het gevoel dat ik er niet een van kan stellen.

‘We kunnen niet wachten om Zee te zien. Het wordt vast leuk,’ zegt Nia.

Ik knik, maar maak me zorgen. Er is iets niet pluis.

‘Lyric is er al.’ Mevrouw Murphy duwt ons naar de achterdeur. ‘Hij wilde graag de muziek verzorgen.’

Nia kreunt.

Ik lach slapjes. Dit kan interessant worden.

‘Hij heeft zijn harmonica meegenomen, hè?’ vraagt Nia.

Mevrouw Murphy knikt met een gekwelde uitdrukking op haar gezicht. ‘Ik heb al een voorproefje gekregen. Hij is wel ietsje beter geworden.’

Lyric is gek op muziek. En hij bespeelt allerlei instrumenten, alleen niet erg goed. Toch verdient hij punten voor zijn enorme toewijding.

‘Ik heb wat tafels neergezet. Over een tijdje kom ik nog wel meer lekkers brengen,’ zegt mevrouw Murphy, terwijl Nia naar buiten loopt.

Ik kijk de gang in, in de richting van Zees slaapkamer. Drie goudkleurige nachtsloten op de buitenkant van de deur blinken me tegemoet. Mijn blik draait onmiddellijk terug naar mevrouw Murphy. ‘Wat...?’

Ze wringt haar handen. ‘Zee is zichzelf niet. De nachten zijn nog steeds zwaar. Nachtmerries, slaapwandelen... Ik wil niet dat hij z’n kamer uit komt en zichzelf pijn doet.’

Ik slik iets weg. Zee wordt nog helemaal niet beter. Niemand weet waarom hij meer dan een jaar geleden verdween of hoe het kon dat hij kilometers bij zijn huis vandaan weer opdook, dwalend door het bos en onder de littekens.

Zee kan niet uitleggen wat er gebeurd is.

‘Het komt wel goed met hem,’ zeg ik, omdat ze wel wat bemoediging kan gebruiken. Ikzelf trouwens ook.

Mevrouw Murphy knippert haar tranen weg en glimlacht.

‘Justin!’ roept Nia.

Na nog een laatste blik op de driedubbel afgesloten deur loop ik snel naar buiten. Daar zie ik Lyric, die voorovergebogen aan tafel zit en eten naar binnen schuift. Het woud van wilde krullen op zijn hoofd werpt een grote schaduw over de schalen met lekkers. Hoewel we allemaal in dezelfde klas zitten, steekt hij door die gigantische bos blond haar bijna een halve meter boven ons uit.

Hij glimlacht. Tussen zijn tanden zijn stukjes popcorn blijven steken. ‘Hé, gaat-ie? Wat zijn jullie lekker laat?’

‘Op de uitnodiging stond vrijdag vier uur.’ Nia haalt haar telefoon uit haar achterzak en kijkt erop. ‘Het is 16.07 uur.’

‘Ik was er om 15.45 uur,’ zegt Lyric.

Nia steekt haar tong uit. ‘Ja, duh. Jij was zeker vroeg voor het eten.’

‘Yep.’

Ik kijk om me heen. Zee is nergens te bekennen.

‘Hé, man!’ Lyric rukt me los uit mijn sombere gedachten. Hij steekt me zijn vuist toe.

Ik geef hem een boks. Lyric is de enige witte jongen in onze buurt. Ze verhuisden hierheen vlak voor onze allereerste schooldag, en sinds die tijd zijn we beste vrienden.

De Fantastische Vier. Zo noemden we ons clubje: ik, Nia, Lyric en Zee. We waren zo vaak bij elkaar dat onze ouders soms grapten dat we één stel hersens deelden. Nou ja, totdat mijn moeder ziek werd en Zee verdween.

Nia legt ons cadeautje op tafel, naast een klein voorwerp dat verpakt is in krantenpapier en tape.

‘Wat is dat?’ Ik wijs naar Lyrics cadeau.

‘Een vetgoeie verrassing voor Zee.’ Lyric kauwt op een snoepje. ‘Niet kijken,’ zegt hij als Nia het pakje wil inspecteren.

‘Het is een mondharmonica,’ zegt ze met een zelfverzekerde glimlach.

Lyric maakt een wanhopig gebaar. ‘Hoe wist je dat?’

‘Je belde me nadat je hem in een tweedehandswinkel had gevonden. Je zeurde eindeloos door over dat muziek alles beter maakt, dat je jouw eigen mondharmonica altijd bij je hebt en dat je nooit een beter cadeau gekregen hebt, en dat je op een dag, als je een beroemde artiest bent...’

‘Oké, oké, verpester van welkom-thuis-verrassingen,’ bromt Lyric. ‘Soms haat ik het dat je nooit iets vergeet.’

Nia tikt met een vinger tegen haar hoofd. ‘Er komt een dag dat alle informatie die hierin opgeslagen zit misschien wel je leven redt. Kennis is macht, vriendje.’

Lyric lacht. ‘Zal wel. Ik hoop alleen dat Zee mijn cadeautje leuk vindt. Misschien leer ik hem vandaag wel een liedje, als hij wil.’

Nia en ik trekken een grimas.

Lyric haalt zijn eigen mondharmonica uit de zak van zijn versleten spijkerbroek en geeft er een kus op. ‘Je bent geweldig,’ zegt hij tegen het instrument.

‘Heb jij Zee al gezien?’ vraag ik.

Lyric schudt zijn hoofd. ‘Nog niet. Ik ben een paar dagen geleden langsgegaan, maar volgens zijn moeder voelde hij zich niet geweldig.’

‘Denk jij dat dit feestje een goed idee is?’ De sloten op zijn deur zeggen misschien van niet.

Nia strijkt een paar vlechtjes achter haar oren. ‘Zodra hij ons ziet, voelt hij zich vast prima. Wij kunnen zorgen dat hij vergeet wat er met hem gebeurd is.’

Lyric en ik kijken elkaar bezorgd aan. Ik hoop dat ze gelijk heeft. We hadden gehoopt dat hij na de zomervakantie misschien weer gewoon met ons naar school kon. Nu weet ik dat niet meer zo zeker.

‘Wil iemand een ijsje?’ Lyric maakt het bovenste vak van een kleine ijskar open, die naast de tafel met eten staat. *IJSPARADIJS ambachtelijk ijs, ijzingwekkend lekker* staat er in paarse letters op de zijkant van het wagentje. Eronder zitten afbladderende stickers met daarop verschillende soorten ijs: waterijslolly’s, splits, chocohoorntjes, sundaes.

‘Hoeveel heb je er al gehad?’ vraag ik.

Lyric trekt zijn mondhoeken omlaag. ‘Twee of drie, misschien vier.’

Nia slaat haar ogen ten hemel en pakt een sundaebekertje.
'Jij ook een ijsje?' vraagt ze aan mij.

'Ja hoor.'

Ze geeft me een chocohoorntje. Terwijl ik het papiertje eraf haal, gluur ik weer even naar Zees huis.

Binnen slaat er een deur en uit een open raam drijft het geluid van onverstaanbare stemmen naar buiten. Er schuift een schaduw over de achtertuin. Als ik opkijk, zie ik boven ons een zwarte kraai rondjes vliegen. Er sluiten zich nog twee kraaien bij de vogeldraaimolen aan. Met een duikvlucht landen ze op het dak van Zees huis. Hun koppen bewegen van links naar rechts en daarna blijven hun glanzende ogen strak op mij gericht.

Kra, kra! roept een van de vogels.

Ik schrik ervan. Het ijsje glipt uit mijn hand.

'O-ooo.'

Mijn blik gaat met een ruk naar Nia toe. 'Wat?'

'Het brengt ongeluk als je je ijsje laat vallen en het hoorntje als eerste de grond raakt,' zegt ze.

Het hoorntje is gebroken en smeltend ijs vormt een plasje om de stukken koek.

Lyric lacht. 'Dat heb je zelf verzonnen.'

'Nee hoor. Ik heb het ergens gehoord. Het is echt waar.'

Ik probeer het ongemakkelijke gevoel dat mijn maag in de knoop legt te negeren. Ik kijk de achtertuin rond. De aan-drang om weg te lopen is zo sterk dat ik mijn knieën op slot moet zetten om er niet vandoor te gaan.

'Ooooo, dit is cool! Bij IJsparadijs zetten ze leuke weetjes op de verpakking. Moet je horen... *Het spel verstoppertje komt waarschijnlijk van oorsprong uit het oude Griekenland, waar het* – ze tuurt naar het papiertje – *'apo-did-ras-kin-da heette.'*

'Zeg dat nog eens?' vraagt Lyric.

'Apodidraskinda. Dat moet ik onthouden,' zegt ze.

Nia leert zulke rare feitjes uit haar hoofd. Dat is een tic van haar. Ze houdt ervan om dingen te weten en te leren, alleen is ze allergisch voor school. Volgens Nia zijn de lessen saai en gaat het nooit over de onderwerpen die zij interessant vindt – namelijk alles wat we op school níét krijgen. Bij toetsen loopt haar hoofd leeg en vergeet ze alle informatie. Aan haar cijfers kun je niet zien hoe slim ze is.

Alleen door een leerplan en een strak studieschema, opgesteld door haar ouders, is ze afgelopen jaar niet blijven zitten. Haar ouders geven alle twee les op een middelbare school en hebben 'onrealistische verwachtingen' – Nia's woorden, niet de mijne.

'Wat staat er op het jouwe?' vraagt Nia aan mij.

Zuchtend kniel ik op de grond en trek het papiertje los van de smeltende chocola. *'Elke zomer wordt er in Italië een wereldkampioenschap verstoppertje spelen gehouden. Er deden eens zeventig teams aan mee.'* Ik gooi het kleverige papiertje in de vuilnisbak en lik de chocola van mijn vingers.

'Interessant,' zegt Lyric. 'IJsparadijs verspreidt dus niet alleen heerlijke lekkernijen maar ook kennis. Moet je horen...'

Hij bestudeert het papiertje van zijn ijslolly. *‘Verstoppertje is het populairste spel bij kinderfeestjes.’*

‘Echt?’ Nia’s voorhoofd rimpelt tot een frons. ‘Dat kan niet kloppen.’

Lyric neemt een hap van zijn ijsje. Zijn tong en lippen zijn blauw. ‘Misschien kunnen wij verstoppertje doen als...’

Plotseling zwiept de schuttingdeur met een klap tegen het tafeltje waarop de cadeaus liggen. Lyric laat zijn ijslolly vallen en duikt erop af, maar kan de presentjes niet meer opvangen. Shit man, ik hoop dat er niets gebroken is.

‘Hé, stelletje losers,’ vraagt een vreselijke stem. ‘Zijn jullie al zonder ons begonnen?’

Ik kreun. Een gevallen ijsje is niks. Dit brengt pas echt ongeluk.

02

Carla Jenkins en haar tweelingbroer Quincy wandelen op hun gemak de achtertuin in. Mijn moeder zei altijd dat ze heus de kwaadsten niet waren, alleen onbegrepen. Meestal gedragen ze zich inderdaad onbegrijpelijk, vooral Carla.

‘Hé, zeilboot,’ zegt ze tegen mij.

Ik zucht. Ik heb grote oren. Vroeger baalde ik daarvan, maar toen vertelde Nia dat grote oren in sommige culturen juist geluk brengen en betekenen dat je goed kunt luisteren. Dat van dat geluk betwijfel ik. Als mijn moeder een echt slechte dag had, wiebelde ik soms met mijn oren en dan lachte ze alsof ze nog nooit zoiets grappigs had gezien. Een tijdje was ze gelukkig, maar toen... Voor die gedachten sla